Die grieze Huund

Aan ljowen, nätten, griezen Huund,
die wier so jädden koakelbunt,
mäd Lippen, do frisk rodelk sunt,
un masse Klööre hier un junt.

So geen hie ätter'n Dokter wai,
die keek un kwied do: „Ai ai ai!
Dät, wät du wolt, is wukkelk stuur,
iek kon et dwo, man dät wädt juur."

Wät nu de Huund betoalje skuul,
wier hunnerd Doaler: fuuls tou fuul.
Dät kuud hie nooit biesiede läze.
Hie fräige': „Duurt 't uk fieftich weze?"

Die Dokter kwied gans sunner Plierkjen:
„Foar fieftich kon 'k bloot holich wierkje!
Mäd tachentich kuum 'k die toumäite.
Du koast et dwo un koast et läite!"

Die grieze Huund, die wuud lebäit
un roat siksäärm 'n gouden Räid:
„Du moast ap Godes Ploan fertrjoue.
Blieuw *gries*, lät die nit umebaue!

Do Kost'nge died iek mie an stete,
dan kon 'k min Uurlofsploan ferjete.
'k wol *fljoge* ätter Albacete,
un deer ju Sunne dan genäite."

Die Huund is gries blieuwen as 'n Woge,
sien Drome dieden him bedrjoge.
Dan hieruur duurt je nemens ljoge:
Nooit konnen *grieze* Huunde fljoge.

